

офицери, които се бѣха тоже качили да отпѣтуватъ за Чорлу, оказваха голѣмо внимание и почитъ на *пра-тенника на господа отоманскитѣ пълномошници!*

По-нататъкъ отъ Чорлу тренуетѣ не циркулираха; когато, около полунощъ, слѣзохме на платформата на тази станция, азъ съгледахъ единъ дебелакъ, имѣющъ видъ на човѣкъ, но който си бѣше изгубилъ не омбрелата, а това което този инструментъ има назначение обикновенно да прикрива... Това бѣше именно Мехмедъ-бебеклията, метръ-д'отеля-куриера, фигурата на когото би ме заставила да се кжсамъ отъ смѣхъ, ако сериозността на работата не ме караше да плача.

Бѣдния човѣкъ бѣше си въобразилъ, че прѣспокойно ще го отведатъ и свалятъ на Сиркеджийската станция*) въ Цариградъ . . . . и когато той, както знаменития Тартаренъ Тарасконский, се видѣлъ самъ самненичекъ всрѣдъ рускитѣ военни, и съ които никакъ не е можалъ да се обясни, започва да прави едни отчаяни жестове, които господа събесѣдниците му още по-малко разбираха!

Трѣбваше обаче да се тури край на тази трагикомедия и да се обадя на този нещастникъ. Азъ се доближихъ изотзадъ къмъ него и, когато го потупнахъ по рамото, проговорихъ му на нашъ езикъ, ефекта бѣше магически! Той се обърна изведнажъ кржгомъ на 135 градуса и се хвърли на врата ми, даже безъ да си бѣше далъ отчетъ въ първия моментъ, кой съмъ азъ.

Въ тази твърдѣ студена нощъ, азъ осезателно почувствувахъ на замръзналитѣ си бузи една топла пара: шкембелията се бѣше изпотилъ! и имаше отъ какво, безъ да се гледа на температурата.

«Но тогава, — казахъ му, — какъвъ дяволъ ви накара да си вмѣкнете гагата въ тази работа?»

*) Крайния пунктъ = железнопѣтната линия отъ Европа въ Турция.